

MULTINACIONALS ESPANYOLES

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Fins no fa gaire les grans multinacionals espanyoles, la majoria amb seu a Madrid, eren poques, feien poc soroll i ho havien tingut bastant fàcil, perquè, abocades a l'entorn sud-americà, comptaven amb el suport de les classes dominants i la facilitat d'un mateix idioma, i havien pogut fer i desfer amb un estil que no era desconegut per als locals. A Europa, en canvi, han d'anar trencant pactes de no agressió de forma civilitzada, ara tu, ara jo. I les que ja juguen en el mercat asiàtic i les poques que gosen entrar a casa de l'Oncle Sam, com el Santander que ha comprat gairebé el 25% d'un banc nord-americà, han hagut de canviar la forma d'apropar-s'hi. Lluny de l'Amèrica Llatina, no els funciona anar de *conquistadores* .

No fa pas tant que les multinacionals d'estats que havien tingut el seu imperi abordaven els mercats amb un estil similar al que havien emprat abans per fer-se amb les colònies. Unes comptaven amb socis i directius locals i s'integraven en el nou mercat, altres preferien l'ombra del joc diplomàtic de les influències o dels suborns, altres arribaven i arrasaven tot allò que pogués ser un obstacle per als seus plans, altres actuaven com sectes tancades i aïllades de l'entorn proper. Les empreses deien tant de la forma de ser de la gent d'un país com els polítics, artistes o esportistes del moment. Això, amb la globalització de la competència, també es va perdent i les estratègies s'assemblen; per això, el *corralito* argentí i Evo Morales han posat les multinacionals espanyoles al mateix sac que les altres. Per cert, hi ha una forma de fer "a la catalana" o, com els catalans que volien ser campions mundials, cal espanyolitzar-se per ser fer-se grans?